

Ο ΚΑΛΥΣ

ΤΟΥ

ΡΟΔΟΥ.

Θωπευόμενος ὑπὸ τῆς ἐθιμικῆς αὔρας, ὑγρὸς ἐκ τῶν ρανιδῶν τῆς δρόσου, ἐφ' ὧν ὁ ἥλιος διὰ τῶν ζωογόνων ἀκτίνων του σχηματίζει πολυχρόους ἱριδας, ἀνοίγεται ἤδη εἰς τὴν πνοὴν τοῦ θίς οὐραίου κάλυξ τοῦ ῥόδου, ἵνα ἀκολούθως παραδοθῇ εἰς τοὺς ἔρωτάς του, ἡ χρησιμότης ἴσως μυστικῇ εἰκὼν τῆς ἐνώσεως δύο καρδιῶν, ἡ διδάξη τὸ εὐγενὲς ἐκείνο πλάσμα ὅπερ ὁ Δημιουργὸς ἐδωρήσατο τῷ ἀνθρώπῳ ἵνα ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν εὐτυχῇ, νὰ γίνῃ ἀφελὲς καὶ ὠραῖον ὡς αὐτός.

Ὁραῖος ὡς ἡ σφραγὶς ἦν διαχαράττει τὸ πρῶτον τοῦ ἔρωτος εἶλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀθώας τινὸς καλλονῆς, μὲ ὁποῖον ἄνθος δύναται νὰ παραβληθῇ; Ἡμικρυμμένος εἰς τὰ μήπω ἀνοιχθέντα φύλλα του ὡς ἡ ἐρωμένη ἥτις παραδίδεται εἰς τὰς ἀγκάλας ταῦ προσφιλοῦς αὐτῆς, ἐστεμμένος ὑπὸ τῶν τρεμουσῶν ρανιδῶν τῆς δρόσου, τῶν ἀσπαρμῶν τούτων εὖς ἡ φύσις ἀποτιθῇ εἰς τοὺς κόλπους του.

Ὡ πόσον φθονῶ τὴν τύχην του!

Χαῖρε, θεσπέσιε κάλυξ! ἐπὶ σὲ ἡ φύσις μειδᾷ, οὐ εἶσαι τὸ ὠραιότερον αὐτῆς κόσμημα. Ἰδὲ πῶς ὁ ἥλιος ἀποπειρᾶται νὰ σὲ φθάσῃ, εἰσδύων εἰς τὸ πυκνὸν τῆς πληθούς τῶν φύλλων σου διὰ τῶν ὠραιότερων καὶ ποικιλοτέρων χρωμάτων, ἅτινα δύνανται νὰ παραγάγῳσιν αἱ εὐεργετ καὶ αὐτοῦ ἀκτίνες! Χαῖρε, θεῖε κάλυξ! αὐτὸς εἶναι διὰ σὲ ὁ καιρὸς τῶν ἐρώτων. Ἰσως αὔριον... ἰσως αὔριον δὲν θὰ ὑπάρχῃς πλέον. Ὁ βίος σου διαρκεῖ ἐπὶ μίαν καὶ μόνην ἡμέραν, ἀλλ' ἡμέραν ἔρωτος. Ἀχ! πόσον φθονῶ τὴν τύχην σου!

Ὅποια θαυμάσιος διδαχὴ διὰ τὴν ἀνθρωπίνον καρδίαν ἐγκτεται εἰς ἓν ἄνθος!

Δυστυχὲς ἄνθος!

Ἦσο ὠραῖον κατὰ τὸ λουκυγὲς εἶε αἱ ρανίδες τῆς δρόσου, ὥς ὁ ἥλιος ἐξωγράφει διὰ τῶν χρωμάτων τῆς ἱριδος, σὲ

καθωράττον, σὺ δὲ εὐγνώμον ὑπεμειδίας αὐτῷ, ἡ δὲ δρόσος ἐν τῇ σκιᾷ τῶν φύλλων σου κρυπτομένη σὲ διετῆρει νωπὸν, ὥς τὴν αὔραν τοῦ Ἀπριλίου. Δυστυχὲς ἄνθος!

Σὲ ἡγάπησαν οἱ ζέφυροι, σὲ ἡσπάζοντο, ἀλλὰ σὺ ταλαντευόμενον εἰς τὴν πνοὴν των, διέχεες περὶ σὲ ζέφανον ἡδυτάτης εὐωδίας. Δυστυχὲς ἄνθος!

Ἐγυήτευσας τοὺς ἀνθρώπους, ὅτινες σὲ ἔδρεψαν τὴν αὐτὴν τῆς ἐμφανισέως σου πρωΐαν, σοὶ ἀπέβαλον τὰ φύλλα δι' ὧν ἐκοσμεῖτο, σοὶ ἀφῆρσαν τὰς ἀκάνθους, τὴν μόνην ἰσχὺν καὶ προσασίαν σου, καὶ τότε ἀπώλεσας ὅλα σου τὰ θέλγητρα· ἐμαράνθης, καὶ μετὰ σὺ ἐμαράνθησαν τὰ ὑπερήφανα φύλλα σου· ἐκεῖνοι τότε σὲ ἐγκατέλιπον, καὶ ἐγκαταλείμμενον οὐχὶ εἰς τὸ ἰδικόν σου, ἀλλ' εἰς ξένον ἔδαφος ἀπεξῆράνθης. Δυστυχὲς ἄνθος!

Ἀβρὸν τῶν γυναικῶν ὁμοίωμα! πόσον ἐμιάζεις μὲ αὐτὰς κατὰ τὸ ἐπαγωγὸν τῆς καλλονῆς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς δυστυχίας. Δυστυχὲς ἄνθος!!

(Ἐκ τοῦ ἱταλικοῦ).

I. Σ. ΜΑΝΕΣΣΗΣ.

ΕΓΧΩΡΙΑ ΑΣΤΕΙΑ.

Κατ' αὐτὰς νέος τις ἐπιθυμῶν νὰ ἐκδώσῃ φυλλάδιόν τι ἐκ δύο τυπογραφικῶν φύλλων συγκείμενον, ὡς εἶχεν ἀναγγεῖλει, μετέβη πρὸς τινι τῶν ἐνταῦτα τυπογράφων πρὸς ἐκτύπωσιν τοῦ ἔργου του.—Ἀλλὰ τὸ πόνημά σας, κύριε, δὲν θὰ καταλάβῃ περισσότερον τῶν εἰκοσι ἑπτὰ σελίδων, εἶπεν οὗτος ἐξετάζων τὸ χειρόγραφον.—Καὶ τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ ἕτερος.—Ἐννοῶ, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος, ὅτι θὰ ἔχωμὲν κενὰς ὅσας σελίδας τ' ὀλιγώτερον.—Ἐξαιρέτα, προσέθηκεν ὁ νεκρὸς συγγραφεὺς, μένει ὅσον μᾶς ἀναγκαιοὶ διὰ τὰ παροράματα.

Μέθυσός τις συνωδύετο προχθὲς ὑπὸ δύο φίλων εἰς τὴν οἰκίαν του· ἰδὼν δὲ

ταύτην μακρόθεν χορεύουσιν, ὡς εἰκός, τὸ συρτόν μετὰ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων, ἔστι αἴφνης καὶ ἐξαγαγὼν τὴν τῆς οἰκίας του κλειδα, προέτεινεν αὐτὴν εἰς τὸ κενόν.— Καλὲ τί θὰ κάμῃς; τὸν ἠρώτησαν οἱ συνοδευόντες αὐτόν.— Περιμένω, εἶπε, ν' ἀπεράσῃ ἀπ' ἐδῶ τὸ

σπῆτι μου διὰ νὰ ξεκλειδώσω τὴν θύραν.

Φοβεῖται τοὺς σεισμούς;— ἡρώτα νεῖς τις φίλην της, μετὰ τὸν τελευταῖον ἐνταῦθα ἐπισυμβάντα.— Ὡ, καὶ πολὺ, ὅταν ἔρχονται ἐξαίφνης.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΙ

ΤΗ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΣΗ.

ΕΛΕΥΤΗ ΜΑΣΔΑΞΗ

ΓΝΩΣΤΗ ΕΝ Τῷ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚῷ ΚΟΣΜῳ ΥΠΟ ΤΟ ΕΠΩΝΥΜΟΝ

ΔΩΡΑ ΙΣΤΡΙΑΣ

ΕΙΣ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ

ΤΗΝ ΕΚ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΤΑΥΤΗΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΜΟΥ

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

Σεβαστή μοι Κυρία!

Δυστυχῇ μὲ ἀπεκάλεσεν ἡ Μοῖρα ὅτε κατὰ πρῶτον ἔκλινσα, αὐτοστιγμὴ δ' ἐπεκύρωσε τὴν εὐχὴν της ταύτης ὁ πρῶτος τῆς εὐαισθησίας μου παλμός. Ἐκτοτε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὄλλρον ἀναπτυσσομένου τοῦ αἰσθήματος τοῦ καλοῦ εἰς τὴν κτήθην μου συναγεγύσαστο μετ' ἄλλους καὶ ὁ παλμός της καρδίας μου ἔκτοτε στεναγμοὶ καὶ δάκρυα! Ποῦ νὰ προσφύγω; Θεῖα ἀντίληψις! Ὡς ἐν ὁρείῳ παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου εἰκὼν περιβεβλημένη τὰς καλλοὰς καὶ τὰ θέλητρα τῆς Ἑδέμ' ἔκλινα μετὰ σεβασμοῦ ἐνώπιόν της τὴν κεφαλὴν καὶ ἐν ἐκστάσει τὴν ἡτέρισα. Τὸ βλέμμα της ἦν ζωπάροχος καὶ θέσπισμα ἀθανασίας, τότε δὲ ἤνοιξεν ἡ καρδία μου, ἀπέστη μακρὰν ἐμοῦ ὁ κάτω κόσμος, ἠγάσθην αὐτῆς καὶ ὑψώθην λεληθότως εἰς τοὺς Οὐρανούς.

Ἀλλ' ὅποτον τὸ ἄλγος μου, ὅτε συνελθὼν εἰς ἐμαυτὸν ἠνρόησα ὅτι εὐρέθην εἰς τὰ ἴδια! Ἐκτοτε ζητῶ τὴν Θεάν μου, ἀλλὰ δὲν τὴν βλέπω· ἴσως εἶμαι ἀνάξιος νὰ τὴν ἐπαρίδω, καὶ μόρον τὴν μελωδικὴν καὶ ἀρμονικὴν λαλίαν της ἀκούω... Ἀσπλάγγες Καλλιόπη!

Ἀγαπήσας τὴν Θεάν ἐκείνην, ἥτις δὲ ἀνωτέρας προσταγῆς κρατεῖ σύμπα-

ΣΗΜ. Ὁ ἡμέτερος συνάδελφος καὶ φίλος δὲν ἠδύνατο κάλλιον ἢ διὰ τῆς ἀφιερώσεως του ταύτης πρὸς τὴν ἀνάμνησιν καὶ εὐφραδίαν τοῦ ἑλληνισμοῦ ὑπέμνητον νὰ διερμηνύσῃ τὰ ἴδια αὐτοῦ αἰσθήματα, συναισθήματα δὲ καὶ τὴν ἀδύνατον ἐγγνωμοσύνην τῆς Συντάξεως ἀπάσης ἐπὶ τῇ φιλοφρονιστάτῃ καὶ λίαν ἐνθερμῇ ἐπιστολῇ δι' ἧς ἡ περιφραγὴ αὐτῇ γυνὴ ἐσχάτως ἤλκας ἐτίληπεν.